FÖRSLAG TILL AVGÖRANDE AV GENERALADVOKAT JEAN MISCHO

föredraget den 15 februari 2001 [1]

1. Den tvist inför Giudice di pace di Genova mellan bolaget Eridania SpA (nedan kallat Eridania), en italiensk sockerproducent, och Azienda Agricola San Luca di Rumagnoli Viannj som gällde priset som den förstnämnde skulle betala till den sistnämnde för betor som köptes under regleringsåret 1996/1997, och vars lösning domstolen ombads medverka till genom att meddela ett förhandsavgörande, vilket utmynnade i en dom den 6 juli 2000 i mål C-289/97 [2], Eridania, har uppkommit på nytt avseende regleringsåret 1997/1998, och har gett upphov till ett nytt mål inför samma nationella domstol.

2. Bortsett från storleken på det kompensationsbelopp som Eridania begär och från den tillämpliga gemenskapsrättsliga förordningen enligt vilken Eridania var tvunget att betala ett pris som bolaget anser är oberättigat, skiljer sig den nya processen på intet sätt från den tidigare. Detta gäller även inställningen hos den domstol som målet är anhängiggjort hos, eftersom denna på nytt har framställt en begäran om förhandsavgörande, som har fått målnummer C-160/98. Liksom i mål C-289/97 har den nationella domstolen ställt två frågor till oss. Den första gäller giltigheten av rådets förordning (EG) nr 1188/97, i vilken det härledda interventionspriset för vitsocker för regleringsåret 1997/1998 fastställdes och därmed även ett högre pris för betor. [3] Den andra frågan gäller giltigheten av rådets förordning (EEG) nr 1785/81 av den 30 juni 1980 om den gemensamma organisationen av marknaden för socker [4] (nedan kallad grundförordningen) i dess lydelse enligt rådets förordning (EG) nr 1101/95 av den 24 april 1995 [5] i den mån denna anger det system för härledda interventionspriser och högre priser för betor i underskottsområden som kallas för regionalisering.

3. Vid den tidpunkt då den nationella domstolen anhängiggjorde målet hos domstolen hade denna ännu inte meddelat domen i mål C-289/97.

4. Sedan dess har denna dom meddelats och kommunicerats med Giudice di pace di Genova för att denna domstol skulle få möjlighet att bedöma huruvida den med

1 — Originalspråk: franska.

2 — REG 2000, s. I-5409.

3 — Förordning av den 25 juni 1997 om fastställande för regleringsåret 1997/1998 av härledda interventionspriser för vitsocker, interventionspriset för råsocker, minimipriser för A- och B-betor samt kompensationsbelopp för lagringskostnader (EGT L 170, s. 3).

4 — EGT L 177, s. 4; svensk specialutgåva, område 3, volym 13, s. 110.

5 — EGT L 110, s. 1.

hänsyn till de svar domstolen givit på de ställda frågorna ville vidhålla samtliga de frågor som ställts inom ramen för tvisten avseende regleringsåret 1997/1998 eller om den helt eller delvis ville återkalla frågorna.

5. Den hänskjutande domstolen lät meddela att den inte hade för avsikt att avstå från ett svar från domstolen på de ställda frågorna och påpekade i samband härmed att frågorna som hade ställts till domstolen i mål C-160/98 gällde ett annat regleringsår och därmed också en annan förordning. Det är obestridligt så att den omständigheten att rådets förordning (EG) nr 1580/96 av den 30 juli 1996 om fastställande för regleringsåret 1996/1997 av härledda interventionspriser för vitsocker, interventionspriset för råsocker, minimipriser för A- och B-betor samt kompensationsbelopp för lagringskostnader [6] är giltig inte direkt innebär att förordning nr 1188/97, som har samma syfte men för regleringsåret 1997/1998, också är giltig.

6. I förordning nr 1188/97 fastställs åtgärder för regleringsåret 1997/1998 som är helt identiska med dem som antogs för det föregående regleringsåret. Detta innebär dock inte att nämnda förordning inte kan ha sina egna brister, som kan påverka dess giltighet. Det kan till exempel mycket väl tänkas att villkoren för att en underskottssituation i fråga om försörjning av socker i Italien skulle kunna förutses, vilket gjorde det nödvändigt att för denna medlemsstat fastställa ett härlett interventionspris för vitsocker, var uppfyllda för regleringsåret 1996/1997 men inte för regleringsåret 1997/1998. I gengäld kan jag inte se att den nationella domstolen skulle ha något intresse av att insistera på att domstolen i fråga om förordning nr 1188/97 på nytt skall undersöka de invändningar, såsom dem gällande tiden för antagande av förordningen i vilken de härledda interventionspriserna för vitsocker för ett visst regleringsår fastställdes och gällande de olika delarna i den motivering som en sådan förordning skall vara försedd med, som på intet sätt är knutna till den konjunkturmässiga situationen på marknaden och som domstolen bedömde vara ogrundade när denna på samma nationella domstols begäran bedömde giltigheten av den förordning i vilken samma fastställande gjordes för det föregående regleringsåret.

7. Ännu mindre förtjänar de invändningar att på nytt bedömas som gäller kritik mot grundförordningen genom vilken själva systemet för härledda interventionspriser infördes. Dessa grunder har domstolen avfärdat i dom av den 6 juli 2000 i det ovannämnda målet Eridania.

8. Det skall anmärkas att om det inte vore för den invändning som hänför sig till möjligheten att klassificera Italien som underskottsområde för regleringsåret 1997/1998 skulle domstolen vara i sin fulla rätt att, ställd inför denna upprepning av

6 — EGT L 206, s. 9.

frågor som redan besvarats, anse sig vara i en sådan situation som avses i artikel 104.3 i rättegångsreglerna för domstolen.

9. Denna bestämmelse har följande lydelse:

"Om en fråga i en begäran om förhandsavgörande är identisk med en fråga som domstolen avgjort tidigare, om svaret på en sådan fråga klart kan utläsas av rättspraxis eller inte lämnar utrymme för rimligt tvivel, kan domstolen, efter att ha meddelat den domstol som hänskjutit frågan samt efter att ha berett parter och övriga som avses i artikel 20 i EG-stadgan, artikel 21 i Euratomstadgan och artikel 103.3 i dessa rättegångsregler tillfälle att yttra sig, avgöra saken genom att, sedan generaladvokaten hörts, meddela ett motiverat beslut med eventuell hänvisning till tidigare dom eller tidigare rättspraxis."

10. Den nationella domstolen har ställt följande två frågor till domstolen:

"1) Är förordning (EG) nr 1188/97 av den 25 juni 1997 (EGT av den 28 juni 1997), särskilt artikel 1 f, giltig, särskilt med hänsyn till artikel 3.4 och 3.5 i förordning (EEG) nr 1785/81 och artikel 190 i EG-fördraget samt till en riktig bedömning av omständigheterna så som de framställts under rubriken I 'I första hand' i avsnittet 'Rättsfrågan' i detta beslut?

2) Om föregående fråga besvaras jakande, är förordning (EEG) nr 1785/81 av den 30 juni 1981 (EGT av den 1 juli 1981), med därpå följande ändringar, särskilt av artikel 3.1, artikel 5.3 och artikel 6.2, giltig? Och är, följaktligen, förordning (EG) nr 1188/97, särskilt artikel 1 f, giltig, med hänsyn till den argumentering som presenterats under rubriken II 'I andra hand' i avsnittet 'Rättsfrågan' i detta beslut?"

11. Av de skäl som jag har anfört anser jag att det endast finns skäl att bedöma den första frågan, som syftar till att fastställa om rådet hade befogenhet att i förordning nr 1188/97 klassificera Italien som underskottsområde för regleringsåret 1997/1998.

12. Samtliga andra punkter som inryms i Giudice di pace di Genovas frågor har besvarats i domen av den 6 juli 2000 i det ovannämnda målet Eridania. Jag bedömer att det inte finns något skäl att ifrågasätta

att nämnda dom är välgrundad och jag anser att domstolen i sin dom borde hänvisa den nationella domstolen till denna dom.

13. Handlade rådet olagligt när det i övervägandena i förordning nr 1188/97 uttalade att "[e]tt försörjningsunderskott kan förutses i produktionsområdena i Italien" och då det i artikel 1 i nämnda förordning fastslog att "[f]ör underskottsområdena inom gemenskapen skall det härledda interventionspriset per 100 kg vitsocker vara... f) 65,53 ecu för alla områden i Italien", vilket fick den konsekvens som anges i artikel 6 i grundförordningen, nämligen att de italienska sockerproducenterna blev tvungna att köpa betorna till ett högre pris enligt de villkor som fastställts i artikel 5.3 i grundförordningen?

14. Eftersom dessa omständigheter beaktas såväl i mitt förslag till avgörande i det ovannämnda målet C-289/97 som i den dom som meddelades i det målet, vill jag kort erinra om att underskott i den mening som avses i grundförordningen föreligger då hela den tillgängliga produktionen är lägre än konsumtionen samt att den tillgängliga produktionen motsvarar summan av de kvantiteter av A-socker och B-socker som producerats under regleringsåret, ökat med den överföring av C-socker som gjorts i enlighet med gemenskapsbestämmelserna.

15. Eftersom det synes som om såväl Eridania som den nationella domstolen har, liksom kommissionen har anmärkt i sitt yttrande, en "felaktig uppfattning om mekanismen för fastställande av priser", vill jag vidare erinra om att rådets klassificering av ett område som underskottsområde för ett regleringsår inte fastställs på grundval av en konstaterad produktion och konsumtion utan på grundval av de prognoser om hur produktionen och konsumtionen kan tänkas bli under det aktuella regleringsåret som rimligen kan göras med hänsyn till tillgängliga uppgifter.

16. I förbigående kan uppmärksammas att om priserna hade fastställts före det datum som vi genom domen av den 6 juli 2000 i det ovannämnda målet Eridania vet inte är tvingande och som anges i artikel 3.4 i grundförordningen, det vill säga före den 1 augusti under det år som föregår det år under vilket regleringsåret börjar den 1 juli, skulle dessa prognoser ha fastställts helt i avsaknad av konkreta uppgifter om hur produktionen kunde tänkas bli under det berörda regleringsåret.

17. Fastställandet skulle nämligen då ha skett vid en tidpunkt då skörden av de betor som producerats under regleringsåret före det berörda ännu inte ägt rum i de flesta medlemsländerna och då man således ännu inte hade någon indikation på hur de framtida sådderna tedde sig. Det är på grundval av just dessa sådder som man skulle kunna utvärdera produktionen under det berörda regleringsåret.

18. Fastställandet skulle då för övrigt även ske vid en tidpunkt då det ännu inte fanns någon tillgänglig indikation på en eventuell överföring till det berörda regleringsåret av det C-socker som producerats under det föregående regleringsåret, eftersom själva förekomsten av dessa kvantiteter C-socker inte kunde fastställas och möjligheten fortfarande fanns att välja en export utanför gemenskapen i stället för en överföring.

19. Det kan således inte bestridas att när det i grundförordningen hänvisas till underskottsområden avses de områden i vilka man vid den tidpunkt då rådet fastställer priserna kan förutse ett underskott vid slutet av det kommande regleringsåret.

20. Det är därför lönlöst att, liksom vi längre fram kommer att se att Eridania gör, ifrågasätta rådets klassificering av ett område som ett underskottsområde och därvid grunda sig på uppgifter som blivit tillgängliga först efter den dag då rådet beslutat om denna klassificering och till och med efter det att regleringsåret inletts, det vill säga vid en tidpunkt då det var absolut nödvändigt för att undvika allvarliga rubbningar i den gemensamma organisationen av marknaden för socker att priserna redan var fastställda.

21. För regleringsåret 1997/1998 fastställde rådet ett härlett interventionspris för vitsocker i Italien, och bedömde således att för detta regleringsår kunde ett underskott förutses. Fastställandet skedde den 25 juni 1997, det vill säga endast ett par dagar före regleringsårets början, som i grundförordningen fastställts till den 1 juli.

22. Man kunde således inte rimligtvis förvänta sig att rådet skulle skjuta upp sitt beslut för att eventuellt kunna förbättra sin bedömning i fråga om marknadssituationen för regleringsåret i fråga. Vilka tillförlitliga uppgifter hade då rådet tillgång till vid denna tidpunkt?

23. Liksom rådet mycket riktigt anmärkt har rådet inte tillgång till någon administrativ infrastruktur som gör det möjligt för rådet att på egen hand samla in de uppgifter som gör det möjligt att jämföra en förväntad konsumtion med en förväntad produktion.

24. Rådet måste således grunda sig på de uppgifter som kommissionen lägger fram. Kommissionen har emellertid inte fler resurser som gör det möjligt för den att hämta in uppgifter direkt från yrkesmännen på området och, framför allt, att kontrollera uppgifterna. Därför föreskrivs i artikel 39 i grundförordningen att medlemsstaterna och kommissionen skall lämna varandra de uppgifter som behövs för tillämpningen av förordningen. Detta samarbete organiseras genom kommissionens förordning (EG) nr 779/96 av den 29 april 1996 om tillämpningsföreskrifter

till grundförordningen i fråga om informationslämnande inom sockersektorn.[7] I dess kapitel IV anges i detalj vilka uppgifter medlemsstaterna skall ge in till kommissionen i fråga om produktion och konsumtion av socker. Det anges även i vilka intervall dessa uppgifter skall ges in.

25. När rådet den 25 juni 1997 antog den ifrågasatta förordningen visade de siffror som den italienska regeringen gett in att en konsumtion om 1 483 000 ton förutsågs för regleringsåret 1997/1998. Denna siffra, som var lägre än siffran om 1 532 000 ton för föregående år som använts för att bedöma den förväntade konsumtionen för regleringsåret 1996/1997, men som tagits fram med hänsyn såväl till den regelmässiga tendensen till minskad konsumtion i Italien som till den i slutet av december år 1996 konstaterade utvecklingen av den faktiska konsumtionen för detta regleringsår, har inte bestridits av Eridania. Denna avsaknad av ett bestridande från ett företag som, eftersom det bestrider förekomsten av ett underskott, har allt intresse av att visa beräkningar som visar en så låg konsumtion som möjligt, framhäver om nödvändigt, hur seriös denna uppskattning var.

26. Samma dag hade rådet tillgång till en uppskattning av den tillgängliga produktionen till 1 450 000 ton, som kunde delas upp i 1 440 000 ton i fysisk produktion och 10 000 ton som förts över från det föregående regleringsåret. Denna uppskattning, som hade presenterats av den italienska regeringen, hade tagits fram vid förvaltningskommitténs för socker möte den 9 april föregående år och grundade sig på en besådd yta om 275 000 hektar med en skörd av vitsocker om mellan 5 och 5,5 ton per hektar.

27. Det är riktigt, och rådet har inte bestridit detta, att den italienska regeringen genom ett brev daterat den 16 juni hade meddelat kommissionen att siffran om 1 440 000 ton, som hade fastställts vid en tidpunkt då utsikterna för skörden med hänsyn till klimatförhållandena syntes i en sämre dager, sannolikt borde höjas, eftersom den kommande skörden slutligen visat sig kunna ske under bättre förhållanden.

28. I detta brev avhöll sig emellertid den italienska regeringen, med hänvisning till den stora variation som hade kunnat konstateras under de föregående åren i fråga om halten socker i betorna, från att föreslå en siffra som skulle ersätta den om 1 440 000 ton som tidigare hade lagts fram.

29. Den italienska regeringen nöjde sig med att bekräfta att under alla förhållanden skulle inte produktionen överstiga 1 568 250 ton, det vill säga summan av kvoterna A och B som tilldelats Italien.

7 — EGT L 106, s. 9.

30. Denna skrivelse från den italienska regeringen var ett svar på den begäran om uppdatering av uppgifterna som kommissionen hade framställt till medlemsstaterna vid förvaltningskommitténs möte den 11 juni.

31. För kommissionen gällde det nämligen att, tre veckor innan det nya regleringsåret började, ta reda på om dess förslag om fastställande av ett härlett interventionspris för vitsocker i Italien, som publicerats i *Europeiska gemenskapernas officiella tidning* den 27 mars 1997 [8], lämpligen skulle vidhållas.

32. Vid förvaltningskommitténs för socker nya och slutliga möte den 18 juni, innan rådet fattade sitt beslut, lade inte den italienska regeringen fram några nya prognoser i siffror. Jag kan således endast konstatera att kommissionen med beaktande av de uppgifter som lämnats på officiella vägar med tillämpning av förordning nr 779/96, trots att den hade visat sig beredd att ta hänsyn till nyare uppgifter, inte hade något skäl att ändra det förslag som den hade formulerat i slutet av mars, eftersom den hade tillgång till siffror som visade att ett underskott kunde förutses.

33. Eridania har emellertid gjort gällande att kommissionen inte borde ha litat blint på de siffror som överlämnats av den italienska regeringen, vilket kommissionen enligt Eridania gjorde, eftersom såväl Eridania som diverse branschorganisationer för sockerproducenter vid ett flertal tillfällen vederbörligen hade informerat om den totalt orealistiska, för att inte säga fantasibetonade, karaktären på den förväntade produktion som meddelandena från den italienska regeringen återspeglade.

34. Till stöd för sina påståenden har Eridania visat upp en riklig korrespondens som är adresserad till såväl kommissionen som rådet från Associazione Nazionale fra gli Industriali dello Zucchero dell'Alcool e del Lievito och från Comité européen des fabricants de sucre (Europeiska kommittén för sockertillverkare). Av denna korrespondens framgår att sedan januari månad 1997 räknar de italienska sockerproducenterna med en sockerproduktion om 1 560 000 ton, en siffra som således överstiger konsumtionen om 1 483 000 ton. Det framgår även av nämnda korrespondens att när kommissionens förslag, grundat på att ett underskott kunde förutses i Italien, lades fram i mars bestred sockerindustrierna denna omständighet å det bestämdaste.

35. Dessa protester grundade sig såväl på observationer av utvecklingen av produktion och konsumtion av socker i Italien under de föregående åren som på en vetenskaplig expertis avseende den sockerhalt i betorna som man med hänsyn till betornas mogenhetsgrad under våren 1997 kunde vänta sig i Italien vid nästa skörd.

8 — EGT C 101, s. 6.

36. Förutom dessa skriftliga protester har Eridania företett ett protokoll över arbetet i den partssammansatta gruppen i den rådgivande kommittén för socker, som sammanträdde den 14 april 1997.

37. Av protokollet framgår att vid det nämnda mötet uppgav representanten för den italienska sockerindustrin att han bedömde att den uppgift om besådd yta i Italien som kommissionen hade lagt fram var klart underskattad samt förklarade att "kommissionen omöjligen kunde ha föreslagit en regionalisering av sockerpriset i Italien, eftersom Italien uppvisar ett överskott" (bilaga 20 till Eridanias yttrande).

38. Med hänsyn till de handlingar som Eridania lagt fram kan det inte förnekas, vilket för övrigt vare sig rådet eller kommissionen gör, att gemenskapsinstitutionerna mycket väl var medvetna om att för de italienska sockerproducenterna, och till och med för de europeiska, föreföll de utvärderingar av produktionen som överlämnats av Italien vara klart underskattade.

39. Samtidigt måste jag emellertid konstatera att mot detta bestridande som utvecklades av de ekonomiska aktörer som för den händelse Italien skulle klassificeras som underskottsområde skulle bära bördan av ett högre inköpspris på betor, stod påståenden från andra aktörer med radikalt motsatta intressen, nämligen de italienska betodlarna. Under hela perioden för förberedelse av besluten om fastställande av priser för regleringsåret 1997/1998 invände dessa sistnämnda, liksom de för övrigt även gjort under de föregående åren, kraftigt mot varje förslag innebärande att Italien inte längre skulle omfattas av regelsystemet som tillämpas i underskottsområden. Detta framgår bland annat av det av Eridania inlämnade protokollet från mötet som den partssammansatta gruppen i den rådgivande kommittén för socker höll den 14 april 1997 samt av den skrivelse som tillställts kommissionen den 23 juni 1997 och som kommissionen lämnat in som en bilaga till sitt yttrande (bilaga II).

40. Kommissionen, som har till uppdrag att lägga fram förslag, och rådet, som har fått uppdraget att fastställa priserna, stod således inför bedömningar som lagts fram av den italienska regeringen och som stöddes av en grupp ekonomiska aktörer som uppenbarligen fann att de gynnade deras intressen och som bestreds av en annan grupp, med motsatta intressen.

41. Det förefaller mig fullständigt legitimt att kommissionen och rådet satte tilltro till vad den italienska regeringen uppgav, eftersom den italienska regeringen, när den till följd av den begäran om uppdatering av uppgifter som kommissionen framställde den 11 juni bekräftade de siffror som tidigare lämnats in, får förutsättas inte ha avvikit från den neutralitet som man åtminstone i fråga om insamling av objektiva uppgifter kan förvänta sig av offentliga myndigheter som ansätts av motstridiga anspråk från grupper med motstående intressen.

42. Jag anser till och med att gemenskapsinstitutionerna, såvida de inte hade övertygande uppgifter om de översända uppgifternas avsiktligt bedrägliga karaktär, inte hade något annat alternativ än att utgå från de siffror som lagts fram av den italienska regeringen.

43. Jag kan nämligen inte se på vilken grund de skulle ha kunnat bortse från nämnda siffror, eftersom den italienska regeringen, då den lämnade över dem, fullgjorde en skyldighet som ålåg den enligt förordning nr 779/96 och när den gjorde så var tvungen att agera med största möjliga respekt för den skyldighet att samarbeta på ett lojalt sätt som anges i artikel 5 i EG-fördraget (nu artikel 10 EG) och vars räckvidd domstolen vid ett flertal tillfällen erinrat om i sin rättspraxis.

44. Det kan förvisso verka bekymrande, och Eridania använder det naturligtvis som ett argument, att den italienska regeringen, som den 16 juni återigen hade bekräftat att den inte var i stånd att ersätta de siffror som överlämnats i april med nya siffror, samtidigt som den meddelade att dessa siffror med stor sannolikhet behövde justeras uppåt, den 3 juli, det vill säga ett tiotal dagar efter det att rådet, med stöd av att en underskottssituation kunde förutses, hade fastställt ett härlett interventionspris för vitsocker för Italien, kunde meddela kommissionen en ny prognos för den tillgängliga produktionen med upptagande av en summa som exakt motsvarade kvoterna A och B som tilldelats Italien.

45. Vid den tidpunkt då denna rättelse gjordes kunde den, i motsats till vad Eridania hävdar, inte längre påverka fastställandet av priserna, eftersom fastställandet varje år oundgängligen måste ske före den 1 juli, som är den dag regleringsåret börjar, och detta visste den italienska regeringen mycket väl om. Jag vill emellertid inte gå så långt som till att antyda att den italienska regeringen medvetet skulle ha undanhållit information.

46. Jag bestrider på intet sätt att de italienska sockerproducenterna kan ha känt sig frustrerade när de för sent för att rådet skulle kunna ta hänsyn till det fick bekräftat vad de sedan flera månader påstått, nämligen att för regleringsåret 1997/1998 skulle Italien troligtvis inte hamna i en underskottssituation.

47. Denna frustration hade kanske varit mindre om den italienska regeringen inte hade överlämnat de reviderade siffrorna förrän till exempel i slutet av juli. Men man skulle med rätta ha förebrått den italienska regeringen om denna, då den hade tillgång till nya siffror i början av juli, medvetet hade låtit bli att lämna över dem till kommissionen för att undvika det olyckliga sammanträffande som utgjordes av antagandet av priser med hänsyn tagen till en underskottssituation och publiceringen ett par dagar senare av siffror som utesluter ett sådant underskott.

48. Detta skulle ha utgjort ett klart innehållande av information och ett åsidosättande av de skyldigheter som har föreskrivits i förordning nr 779/96.

49. Det skall emellertid erinras om att även om de siffror som den italienska regeringen lämnade över den 3 juli hade överlämnats före rådets möte den 25 juni skulle detta inte nödvändigtvis ha fått rådet att avstå från att fastställa ett härlett interventionspris för vitsocker i Italien, eftersom det hade kunnat relativisera siffrornas betydelse med hänsyn till den strukturellt underskottsmässiga situation som Republiken Italien haft i det förflutna.

50. Detta framgår enligt min uppfattning mycket uttryckligt av dom den 6 juli 2000 i det ovannämnda målet Eridania, i vilken domstolen uttalade följande:

"När rådet vid genomförandet av den gemensamma jordbrukspolitiken inom sockersektorn tvingas göra en utvärdering av en komplicerad ekonomisk situation, omfattar rådets skön inte uteslutande innehållet i och räckvidden av de bestämmelser som skall antas utan även i viss utsträckning fastställandet av de grundläggande sakförhållandena (se i detta avseende dom av den 29 oktober 1980 i mål 138/79, Roquette Frères mot rådet, REG 1980, s. 3333, punkt 25, svensk specialutgåva, volym 5, s. 405 samt av den 25 juni 1997 i mål C-285/94, Italien mot kommissionen, REG 1997, s. I-3519, punkt 23)" (punkt 48).

51. Utövandet av detta skön undgår förvisso inte domstolens kontroll och det är ur min synvinkel inte alldeles självklart att ett hänsynstagande till en tidigare situation, i det system för årligt fastställande av priser som inrättats genom grundförordningen, kan rättfärdiga en vägran att genast beakta en obestridlig omsvängning av trenden eller, om man så föredrar, att ett regleringsår som verkar uppvisa ett överskott kan behandlas som en oförutsedd händelse som inte nödvändiggör ett upphävande, om än ett tillfälligt sådant, av den regionalisering som tillämpats under samtliga föregående regleringsår. Liksom sägs i samma dom måste emellertid domstolen "[v]id sin granskning av hur en sådan behörighet utövats... begränsa sig till att pröva om det förekommit någon uppenbar oriktighet eller något maktmissbruk eller om den ifrågavarande institutionen uppenbart överskridit gränserna för sitt utrymme för skönsmässig bedömning" (se domen i det ovannämnda målet Roquette Frères mot rådet, punkt 25).

52. Oaktat den omständigheten att den 30 juni i den gemensamma organisationen av marknaden för socker utgör ett slutdatum för att fastställa priserna är det således riskfyllt att, liksom Eridania gör, påstå att de siffror som den italienska regeringen överlämnade den 3 juli borde ha medfört att rådet "erkände sitt misstag" och efterkom den begäran om att förord-

ning nr 1188/97 skulle ändras som de italienska sockerproducenterna framställt i ett brev av den 10 juli.

53. Dessa siffror är nämligen, med hänsyn till ovannämnd rättspraxis, inte i sig själva tillräckliga för att visa att klassificeringen av Italien som ett underskottsområde var felaktig.

54. Hur det än må vara med detta måste godtas att vid den tidpunkt då rådet fattade sitt beslut hade det, med hänsyn till de uppgifter som kommissionen hade överlämnat och som kommissionen själv hade erhållit från den italienska regeringen, fog för att räkna med ett underskott i Italien och således även för att fastställa ett härlett interventionspris för vitsocker för denna medlemsstat.

55. Innan jag avslutar vill jag framhålla att Eridania i sitt yttrande även har gjort gällande att förordning nr 1188/97 är ogiltig, eftersom den orsakar en rubbning av marknaden och åsidosätter principen om gemenskapspreferens. Dessa invändningar har emellertid inte tagits upp av den hänskjutande domstolen, varför domstolen formellt sett, liksom rådet har anmärkt, inte är skyldig att bedöma dem. Några ord räcker emellertid för att visa att de i varje fall inte kan godtas.

56. Eridania har i själva verket kritiserat de val rådet har gjort i fråga om nivån på försörjningen i den gemensamma marknaden och bestridit att valen är motiverade med hänsyn till de åtaganden som gemenskapen gjort inom ramen för Allmänna tull- och handelsavtalet (GATT). Det behöver knappast understrykas att Eridania härvid inte beaktar att dessa val, som omfattas av det stora utrymme för skönsmässig bedömning som rådet förfogar över i fråga om hur jordbrukspolitiken skall föras, faller utanför domstolens kontroll, bortsett från i fråga om uppenbara fel.

57. Det är samma fel som Eridania begår då man hävdar att den regionalisering som tillämpas på Italien medför att principen om gemenskapspreferens åsidosätts. Domstolen har nämligen i dom av den 14 juli 1994 i målet Grekland mot rådet[9] uttalat att "denna preferens är inte i något fall ett lagligt krav vars åsidosättande medför att den ifrågavarande rättsakten är ogiltig".

9 — Mål C-353/92 (REG 1994, s. 3411), punkt 50.

Förslag till avgörande

58. Jag kan således endast konstatera att ingen av de invändningar som har framförts mot giltigheten av förordning nr 1188/97 har fog för sig. I konsekvens härmed föreslår jag domstolen att med beaktande av såväl mina inledande anmärkningar som den slutsatsen jag drog besvara de frågor som ställts av Giudice di pace di Genova genom att hänvisa till dom av den 6 juli 2000 i det ovannämnda målet C-289/97, Eridania, och uttala följande:

Prövningen av de ställda frågorna har inte visat på någon omständighet som kan påverka giltigheten av rådets förordningar (EG) nr 1188/97 av den 25 juni 1997 om fastställande för regleringsåret 1997/1998 av härledda interventionspriser för vitsocker, interventionspriset för råsocker, minimipriser för A- och B-betor samt kompensationsbelopp för lagringskostnader, och (EEG) nr 1785/81 av den 30 juni 1981 om den gemensamma organisationen av marknaden för socker.